

Addició - (Guanyador 2009)

Els símptomes comencen sempre de bon matí: un pessigolleig al ventre, acompanyat de marejos i d'una sensació de buidor. En dies així arribo a la feina cargolant-me de dolor i és un miracle que pugui atendre algú sense defallir. Però els anys m'han ensenyat a controlar els tremolors i a mantenir una aparença serena: mentre enceto una conversa tranquil·litzadora amb el pacient, busco la vena més adient per a la punció, l'acaricio, l'amanyago fins que la sento bategar sota els meus guants de làtex, la ressegueixo amb delectança i imagino el corrent sanguini fluïnt per aquells rierols escarlates. Faig penetrar l'agulla amb delicadesa i llavors arriba el moment exquisit en que la xeringa, amb parsimònia, va xuclant el líquid anhelat. Pocs s'estranyen que els n'extregui un tub de més («i aquest, de propina», comento, si estic de bon humor). Només quan marxen –prement-se un cotó fluïx contra el braç, com si se'ls hagués d'escapar la vida– em prenc la dosi. La tebior em guanya l'esòfag, omplint-me cada racó de l'organisme, s'aturen els espasmes i revisc, respiro alleujat, i amb un mocador de paper m'eixugo els llavis tacats de vermell.

Avui, però, he arribat a l'ambulatori desencaixat. Una abstinència, forçada per les vacances de Nadal, m'estava consumint: arrossegava dies de turment i nits d'insomni. «Es troba bé?», m'ha preguntat la dona rabassuda que ja m'esperava amb una màniga alçada. Tenia un d'aquells braços tous, embotits de greix. Les venes s'amagaven juganeres entre els plecs i he hagut de punxar-la fins a tres vegades, sense encert. «Es pot saber què fa?», ha protestat quan em disposava a provar-ho de nou. Jo suava, angoixat, l'ansietat em tenallava. Quan s'ha aixecat, indignada, li he clavat la xeringa a la papada. Mentre es desplomava, m'hi he amorrat: el raig de sang m'ha colpejat el paladar com un sortidor i he begut a galet, assedegat, llargues glopades de vida.

En acabar, reprimint un rot inoportú, he pressionat el foradet amb el preceptiu cotó fluïx.